Dikter

Förord till den elektroniska utgåvan

Under arbete...

DIKTER

AF

AXEL LUNDEGÅRD.AF

AXEL LUNDEGÅRD.

STOCKHOLM,

ALBERT BONNIERS FÖRLAG.HARVARD COLLEGE LIBRARY LONQFELLOW FUNO

STOCKHOLM.

ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI 1896.I.

len gamle konung Gösta hvilar i väntan på sin hädanfard. Emot en annan, bättre värld hans längtan redan ilar.

Men blickens oro röjer att än i lifvets härd en lifvets gnista dröjer.

Hvem skulle värna riket sedan när svärdet fallit ur hans hand?Hvem kunde ena detta land som börjat splittras redan?

Den mörka tanken skymmer hans blick vid grafvens rand med oro och bekymmer.

Den Högste honom söner gifvit till stöd och fröjd i ålderns dag — med älskogslek och dryckeslag ha de sin tid fördrifvit!

Och ensam vid hans sida ses nu, med veka drag, prins Magnus, sorgsen, bida.

Den gamle fadern lutar stilla sin vissna kind mot sonens bröst och hviskar matt, med slocknad röst: »Du — aldrig — handlat — illa!»Och — du var — alltid — kärlig.

»Du är — min ålders tröst;

»ty — du är god — och ärlig I»

Hans blick är skum; och solen dalar ... dock än om kristen tro och dygd och om sin kära fosterbygd kung Gösta länge talar: —

Men år ha gått. Nu gömmas hans ben i grafvens skygd. —

Må orden aldrig glömmas!II.

^)är Set. Birgittas kloster låg, i forna dar, på Vetterns strand, ses än ett slott i Göta land, som sköljs af Vetterns våg.

Nu bor i denna borgen en prins med vilsen håg, som blifvit sjuk af sorgen.

Den unge hertig Magnus står vid fönstret i sitt sofgemak. Förbi det röda tornets tak hans blick mot väster går.

Det vida vattnet blänker så långt hans öga når.

Han suckar djupt. Han tänker»Hvad var mitt lif? I älskogslek »min hela ungdoms kraft jag tömt. »Men aldrig — fader — har jag glömt »att jag din tillit svek!

»Det goda visst jag velat —

»men jag är alltför vek . . .

»och mycket har jag felat!»

Där väller fram en purpurflod i luftens blå . . . Han ser en syn :

Den lätta, hvita sommarskyn är genomdränkt af blod!

Och mellan molnen simmar ett lik vid himmelns bryn . . .

Dess brustna öga glimmar . . .

Då fylles af en vettlös skräck den blide kungasonens barm.

Han stirrar vildt längs med sin arm . . . Han ser en blodig fläck . . .Och hertig Magnus gnider sin hand mot

fönstrets karm »Det röda såret svider!»Förflyktigadt är sinnesruset.

Hans blick är åter lugn och klar. Han vet att allt en villa var, en falsk reflex af sinnesljuset.

Vid Mälarns vik, i kungahuset finns Johan, oskadd, kvar, och sitter trygg vid kruset.

Den unge hertig Magnus glömmer sin skräck: hans min är åter blid. Han lefver i en svunnen tid, och ingenting hans lif fördömer —

Den unge hertig Magnus drömmer och ler så godt därvid åt allt hvad minnet gömmer:«pet var en stilla sommarnatt. . .

Han vandrat ensam om i hagen den långa, varma juni-dagen och känt sig yr och sällsamt matt.

Nu lyste månen svalt och gladt på ängen, som var slagen, där han dref om, betagen.

Han gick som man i drömmar går . . Men alla markens örter sande i luften ut en doft, som tände hans sinnens längtan efter vår.

Han var ju redan sexton år.

Och blodets törst han kände i pulsarna, som brände.Då kom han till en okänd skog, begränsad af en dunkel kjusa.

Där träddes dans af älfvor ljusa . . . och näcken på sin harpa slog.

En huldra gällt i fjärran log.

Och strömmen hördes brusa och alla granar susa.

Han stod i skogens bryn och såg hur hon gick strålande i dansen.

På hjässan lyste näckroskransen så hvit som månens ljus i skyn.

Och månskensblek var ansiktshyn. Men blå som eld var glansen från mörka ögonfransen.^)et sades, att huldran räckte prins Magnus snöhvitan hand till dans och räckte honom sin näckroskrans när dagen i öster bräckte.

Och att han vaknat i skogens bryn då hanen gol i byn.

Men sant är, att huldran ryckte prins Magnus med i sin ystra dans — och att sin snöhvita barm mot hans i skogens dunkel hon tryckte.

Och att han vaknat af ångerns kval i trollens gröna sal.Det sades, att strax han flydde och blef från trolldomens välde fri, så visst som skymningen var förbi när dagen i öster grydde.

Och att han rysande hemåt smög från trollens gröna hög.

Och sant är, att morgon bräckte men trolldomsmakten var ej förbi. Och aldrig blef han från trånad fri, fast ofta sin törst han släckte.

Och mången natt han i löndom smög till trollens gröna hög.

*^/on hette ju Valborg den sköna och var af bondesläkt, den tärna, som hans trånad väckt med dans i skogen gröna.

Men månen redan är helt i nedan.

Och alla träden ha gulnat sedan. Och alla sipporna frysa visst, ty hösten kom till sist.

Det sades, han råkat i färde med troll. Det var nog så.

En huldra var hon väl ändå, ty synd var det hon lärde.

Men månen redan är helt i nedan.Och hela skogen har gulnat sedan. Och alla sipporna frysa visst, ty hösten kom till sist.^)en unge hertig Magnus ler, men leendet är blekt och fruset.

Han skuggar med sin hand mot ljuset allt medan han mot väster ser.

Och solen sjunker stilla . . . försvinner mer och mer i dagrar som förvilla.

Där sitter på den öde ön en jungfru med ett hår som lyser.

Den unge hertig Magnus ryser . ..

Hon är ett troll . . . men hon är skön!

Se! Hennes kläder flyta som skum från klippans krön mot vattnets blanka yta!Hon är ett troll . . . men hon är sköni Och hennes blåa ögon brinna, och hvita, våta pärlor rinna från händerna, som lyfts till bön.

Han lyssnar . . . Hör! Hon sjunger en sång om kärleks lön '

och om sitt hjärtas hunger.»lj)vi står du så ensam och drömmer, »du prins med gyldene hår?

»Nu dagen sitt anlete gömmer,

»och solen till hvila går.

»Säg — lyster dig icke att följa »dess spår till min glittrande bölja? »Jag längtar, och tiden görs mig lång, »du hertig af Västanstång.

»Här vill jag din hjässa bekransa »med Näckens rosor och blad.

»Här skola vi leka och dansa,

»att du må bli varm och glad.

»Då skola vi skynda till hvila.

»I lusta må timmarne ila!

»Så kom då att gästa min gröna sal, »du grefve till Vadsbo och Dal!»Jag älskat dig länge, du bleka »och drömmande människovår.

»Jag fryser af längtan att smeka »ditt gyldene solskenshår.

»Spring ut i min sorlande bölja!

»Här skall jag med kyssar dig hölja!

»Jag bjuder dig kärlek och guld och vin, »prins Magnus, din lycka är min!»

*^!Jen unge hertig Magnus ser hur solen borta i väster dalar.

Hans längtan går till jungfruns salar. Hans själ förvirras mer och mer.

Han hör hur trollet sjunger . . .

Han störtar i djupet ner att stilla sitt hjärtas hunger.¥

är bodde en konung i Västgöta land, en godsint, mild och vänsäll man, som styrde med fridsam och huldrik hand och allas hjärtan vann.

Hans drottning var innerligt kärlig och god, ty hon var en ättling af Ljuflingablod; och Ljuflingarnes drag bar han, hennes käre son, hennes ende son,

som nu midt i sin fagraste ungdom stod.

Där bodde en konung i Östgöta land, en ondsint och en girig man, som styrde sitt rike med våld och med brand en samvetslös tyrann.Hans drottning var död sedan aderton år, och aderton år blef hans dotter i vår.

Den jungfrun allas hjärtan vann

med sitt ögas glans

och med hullets glans

och med glansen från gyllene solskenshår.

Då konungasonen på jägaretåg

i långfärd bort mot Öster drog,

det hände en gång, att den jungfrun han såg —

en hind i enslig skog.

»Väl mött!» Och med lust han emot henne red, men bort mellan furornas stammar hon gled — Hans sinnens lugn hon med sig tog.

Hej! Han sökte visst.

Och han grät till sist.

Ackl Men aldrig han återfick hjärtats fred.

»Och lyster dig pröfva på giljarefärd, lägg då på sinnet väl, och minns»

— så talade fadern — »med gyllene flärd hvar jungfru säkrast vinns!

Välj ut dig den hemföljd, som likar dig bäst!

UTag pärlor, tag smycken och guld — stig till häst och gilja, som det höfs en prins vid ett kejsarhof, vid ett kungahof — och vänd om till ditt land, när en brud du fäst.» |

Han nådde till Östgötakonungens hof i skogig bygd vid saltsjöns strand.

Och snart sjöngo kvinnor och skalder hans lof, ty gifmild var hans hand.

Han slösade pärlor, han strödde sitt guld.

Och konungens dotter blef främlingen huld. Men faderns blod blef tändt i brand.

Det var girigt blod.

Det var nidingsblod.

Och han kunde ej sofva för skattens skuld.

Det hördes i skogen ett jämrande skrik!

En gammal korp därinne satt och kraxade öfver ett blödande lik en stormig senhöstnatt.

Hvem dräpte den fallne? En pil i hans rygg! Och Östgötakungen satte sig, trygg, att fingra på sin stulna skatt.Ty i skogen gömdt låg ju liket glömdt. —

Endast konungens dotter var blek och skygg.

I Västgötalandet blef midvintern hård, och tiden var så mörk och lång.

En svartvingad korp kom till konungens gård och sjöng en sorgesång.

»Hvar dväljes min son?» sporde drottningen strax. Och korpen gaf svaret med svårförstådt krax: »Hans kropp är mjuk och gul som vax!

Af ett flygande ax han i lungan stacks.

Ackl Men ingen var med då hans graföl dracks!»

Så kraxade korpen och ställde sin flykt mot mulen rymd i vingadt lopp.

Dess klo satt i drottningens hjärta tryckt — Dock! Ännu fanns det hopp.

Med olyckan ristad i stenhårda drag hon lyfte sitt hufvud mot ödets slag.

Hon måste finna sonens kropp.

Och med trots i sin blicköfver heden hon gick

för att söka och gräfva i natt och dag.

Mot väster hon gräfde väl tio år i ur och skur, i frost och tö.

Och ännu i dag hennes verk består i Vänerns väna sjö.

Den jord, som hon tog ur sin breda graf hon kastade ut i det salta haf.

Där steg ur vattnets bryn en ö, lik ett skinande land med en kalkhvit strand.

Och benämningen Gotland åt ön hon gaf.

Men österut gräfde hon tjugu år i ur och skur, i frost och tö.

Och ännu i dag hennes verk består i Vetterns klara sjö.

Den jord, som hon tog ur sin djupa graf hon kastade ut i det salta haf.

Där steg ur vattnets bryn en ö lik ett grönskande land med en långsträckt strand.

Och benämningen Öland åt ön hon gaf.Då intet fanns kvar af det lönliga hopp,

som mödosamma verket kräft,

hon satte sig, modfalld, på Ombergets topp

och sorgen, som hon kväft,

bröt ändtligen fram. — Hennes själsmörker svann

då tår efter tår öfver kinderna rann

och fyllde grafven, som hon gräft.

Hennes värkande bröst fann då lisa och tröst,

ty om morgonen solen som död henne fann.

Se, därför har lodet från forskarens slup till Vetterns botten aldrig gått, ty ingen kan mäta det gränslösa djup en moders kärlek nått.

En blick i dess våg är en aningens färd

mot okända rymder, mot skapelsens härd,

ty vattnet glindrar rent och blått,

liksom skinande dagg

fritt från jordens slagg —

eller tårar från himmeln i känslornas värld.

$kVÅ BALLADER. I

l

(UR TITANIA.) i

I.

len mörka, stolta fru Anna utgick en arla morgonstund att svalka sin heta panna.

Hon hade ej sofvit en enda blund. Längtan, längtan är tung.

»Hör på, du liten tärna.

Sofver min son i gullsängen sin? Jag vyssade honom gärna, men måste möta maken min.» Längtan, längtan är

tung.Hon tycktes ängsligt bida

svaret. . . men tyst, med bortvänd blick

vid husfruns vänstra sida

den unga Karin Bjerre gick.

Längtan, längtan är tung.

»Hör på, du liten tärna.

Leker min son med gullvagnen sin?

Jag lekte med honom gärna, men måste möta maken min.»

Längtan, längtan är tung.

Den våta fina sanden kved som ett barn för husfruns sko. Hon gick längs insjöstranden och; hann dit hän, där trollen bo. Längtan, längtan är tung.

Med handen på sin panna, spanande stod på trollhögens krön, den mörka, stolta fru Anna, som glömt att läsa morgonbön.

Längtan, längtan: är tung.»Hör på, du liten tärna.

Ser du en lansspets skymta fram?

Den blinkar som en stjärna i moln af sollyst landsvägsdamm.»

Längtan, längtan är tung.

»Jag ser en hjälmkam brinna. .

Är det min herre och man, som bär den hjälmen?» — »Lätt är att finna det riddaren Anders Stigson är!»

Längtan, längtan är tung.

»Hör på, du, Karin Bjerre.

Spring som en hirid och flyg som en vind

att öppna för slottets herre

den närmsta lilla trädgårdsgrind.»

Längtan, längtan är tung.

Herr Anders Stigson, den stränge sporrar med lust sin gångare god.

Han saknat sin husfru länge.

Det bränner hett hans unga blod.

Längtan, längtan är tung.Det stänker gnistor af mullen, gångarens hof mot stenarne skär. Han spränger uppför kullen . . . Fru Anna fanns ej längre där. Längtan, längtan är tung.

Men alen, klufven vid roten grönskade lika frisk som förr.

Och källan lekte vid foten.

Man vet, att där var trollens dörr. Sorgen, sorgen är tung.

£1 fyra somrar begråter

herr Anders sin maka i djupaste sorg.

Den femte kommer; och åter

står bröllop i Thottarnes borg.

Och jungfru Ellen, den blida, af Brahe-ätt, från Gyllebo, har böjt sitt knä vid hans sida och lofvat herr Anders sin tro.

Nu hurtigt musiken klingar.

Det glimmar ur slottets fönster gladt. Och mången riddare svingar sin käresta rundt i natt.

Och mången riddare släcker sin kärleks glöd i eldigt vin.Herr Anders handen räcker åt unga bruden sin.

Då hördes plötsligt i salen

en röst, som ljöd: »Herr Anders Thott!

Fru Anna är ute på svalen

och väntar ett välkommen blottI»

Den arma Ellen, den blidal Hon klängde sig fast vid sin makes ajrm. Och hjärtat månde väl svida i hennes unga barm.

Dock hördes hastigt hon svara:

»Fru Anna är död och är hos Gud!

En spöksyn må detta vara!» —

Herr Anders kysste sin brud.

Då ljöd det högt genom salen för andra gång: »Herr Anders Thott! Fru Anna är ute på svalen och ber om ett samtal blott!»I vrede rynkade brynen den stränge herr Anders Stigson Thott och gick att möta synen* på svalen i sitt slott.

»Hvad viljen I mig, fru Anna?

Hvad förer Er hit? Hvar kommen I från?» Hon sänkte sin mörka panna:

»Jag ville se min son!

»Jag kommer bortä från kullen.

Där svek jag min tro; där glömde jag Gud. Där hölls jag fängslad vid mullen.

Där vardt jag bergkungens brud.

»Dock lekte mig ständigt i hågen, när elden lyste i trollens sal, hur solen glänste på vågen häruppe, och vinden var sval.

»Då brände mig luften därinne!

En natt, när jag .sof i trollkungens famn,stod Eder bild för mitt minne — då nämnde jag Edert namn.»

Han såg på henne och ryste.

Hon var så blek — och så vän ändå.

Och hennes ögon lyste som svarta stjärnor två.

»Nu kunnen I mig frälsa.» —

Hon böjde sig fram mot herr Anders Thott. »Så framt I viljen mig hälsa som maka I Edert slott!

»Så framt I viljen mig lofva att fylla det villkor, trollen ha satt: säg — viljen I låta mig sofva hos Eder en enda natt?»

Hon stod i sitt hvita linne med naken fot och upplöst hår.

Det väckte väl månget minne från lyckliga, flydda år.Det väckte väl månget minne, det svarta hår, den hvita barm. Det rörde sig i hans sinne en känsla vek och varm.

Han tog ett steg. Då hördes med ens en frasande klädnings ljud. Hans skuldra lätt berördes.

Det var hans unga brud.

Ett sällsamt allvar lekte och lyste i hennes ögon blå.

Det var en blick, som smekte och varnade stolt ändå.

Det var som om hon lade i blicken hela sin kärlek in, allt medan hon, skälfvande, sade: »Så välj då, maken mini»

Det blef så tyst. — Men åter i hallen hördes fru Annas röst,lik huldrans, när hon gråter i skogen en natt i höst:

»Herr Anders! Min begäran

• -

kan aldrig lända Er brud till men. Jag lämnar åt henne äran att vara Er maka se'n:

»Men fräls mig ur trollens händer för Kristi skull, herr Anders Thott. Och aldrig sedan jag vänder tillbaka till Edert slott.»

Herr Anders Stigson kände en rysning genom sitt hjärta gå.

De blickar, som hon sände, dem kunde han väl förstå.

De svarta ögonen brunno. —

Men stilla lyste de ögon två, ur hvilka tårar runno som dagg ur blommor blå.Då hördes från riddaresalen

ett surrande ljud, och klockan slog.

En stormil, som fyllde svalen, sig hän genom slottet drog.

Fru Anna lyftes af vinden och hvirflades rundt och rycktes med. Omkring den bleka kinden, det svarta håret sig vred.

Dock ännu in i det sista med hotande eld hennes öga brann, och, vidgadt, som skulle det brista, det slocknade och försvann.

Den hvinande vindens brusning som fyllde slottet nyss, drog hän, dog bort som en sakta susning där ute bland parkens trän.

Men huset skälfde i grunden

för suset af denna svaga vind.--

Och alltifrån den stunden var Anders Stigson blind.¥

ångt uppe mot bergets kam, som glänser snöbetäckt hvit och böljar i mjuka linier mot blånande himlaranden, där växer vid vägens brant en dunge af höga pinier och ytterst i skogens kant står, grubblande allvarsam, en ungdomlig eremit, som håller ett timglas i handen och ser på den rinnande sanden.

Hans drag äro barnsligt veka, men hyn är vissnad och grå.Och läpparne sjukligt bleka. Han suckar och talar så:

»Som sanden rinner från skål till skål mitt lif försvinner. —

Hvad är dess mål?»

Då dansar med lätta fjät en flicka vägen förbi.

Hon varseblir eremiten och stannar på tå och nickar.

Hon liknar en hämmad fläkt. Gestalten, spenslig och liten, är höljd i en luftig dräkt, som böljar ned öfver knät.

Hon står där så rank och fril Hon liknar en vidja, som vickar. Hon småler med strålande blickar.

I ena handen hon väger en tyrs med vinrankans blad.

Hon tyckes sprittande glad.

Hon kysser luften och säger:»Unge grubblare! Lifvets flyende tid är kort.

Jag kan trolla ditt hjärtas gryende längtan bort.»

I trots mot flärden och fröjden han rynkar ögonens* bryn.

Han vänder blicken mot skyn och svarar uppåt mot höjden:

»Stör ej mina drömmar 1 Tanken, sväfvande vidt och högt i evighetens rymd, återspeglar, aningsfull och bäfvande, lifvets hemlighet, som nyss låg skymd 1»

I solen, silkesfint, lyser bacchantens fladdrande hår, där stödd mot stafven hon står och ler och skalkas och myser:

»Drömmar flykta som vårens lekande lätta vind;!Låt mig stryka med handen, smekande mot din kind!

Drömmar svinna som luftens susande.

Kom, asket!

Jag kan lära dig lifvets tjusande hemlighet!»

En enda sekund hans öga ser in i hennes och lågar . . .

Så vändes hans blick mot det höga — men rösten är hes, då han frågar:

»Hvad är lifvet annat än en hägring af en värld, som gömmes i det blå!»

»Hvad man vet är, att dess glans och fägring som ett silfradt strömoln skall förgå!»

Så svarar hon, hälsar med handen och dansar bort och försvinner. —

Han sänker sin blick mot sanden, som rinner och rinner och rinner.(UR FASTER ULLA.)

Jet led mot afton. I purpurbrand stod himmeln borta vid västerns rand, där solen föll som en glöd ur skyn sakta mot hafvets bryn.

Från strandens yttersta skär jag såg reflexen dansa från våg till våg.

Långt ute vid horisonten en lysande strimma låg.

Och öfver hvarje det minsta grand af lif och former, på haf och strand göts färg och skimmer ett ögonblick från sol, som till hvila gick.Ett skepp, som fram öfver viken sam, fick kopparkanter på reling och stam, en måse fick guld på vingen en bölja blod på sin kam.

Men väst om randen, där sol gick ned och bortom branden i västerled där blånar, fjärran i ändlös sjö hägrande, lyckans ö: mitt drömda Eden, mitt underland med röda rosor i hvitnad sand.

Ett lefvande öga aldrig har skådat dess väna strand.

*

Jag var så ung, då jag styrde ut på längtans glittrande vattenspegel, men hoppet lyste mig en minut och vinden fyllde mitt spända segel.

Då såg jag borta vid himmelns bryn det hvita land, som är nu begrafvet. Det svann därborta vid aftonskyn.

Det blef till intet. Det sjönk i hafvet.Nu är jag gammal — och än det står vid minnets synrand i glans och fägring, det land, som endast min tanke når, det lyckans luftslott, som var en hägring.

*

Det är väl så, att hvarje människa bär inom sig bilden af sin lefnads lycka och ser dess drag i allt hvad hon begär, i allt hvad hennes aning vet att smycka med längtans luftigt lätta färger två: med hoppets gröna och med drömmens blå.

Jag vet ej eljes, hvilken hemlig lag mitt hjärta och min själ magnetiskt lydde.

Min lycka kom att bära dina drag, så mycket* vet jag, och dess morgon grydde den stund, då dig jag såg för första gång.

Men lyckans dag var kort och natten lång.

Det tycks mig ofta som om lifvet glömt att tyda mig sin hemligaste mening; det tycks mig som om allt hvad jag har drömt var dikt och verklighet i skön förening.Min lefnad hägrar for mig som en syn en dröm i landet bortom aftonskyn.

Där går jag vid din sida natten lång och öfver oss en stjärnströdd himmel tindrar; jag andas vårens doft, hör trastars sång och ser en tår, som i ditt öga glindrar.

Hvad är all världens tomma prakt och glans emot den tåren i din ögonfrans?

Det är då sanning att jag var dig kär och att du älskat mig i alla tider 1 Den kärlek, som jag själf i hjärtat bär har alltså nått sitt drömda mål omsider! Hvad mer om lifvet skilde oss? Vi två ha mött hvarann i längtans land ändå.

För våra ögon breder det sig ut mot evighetens gräns i mjuka linier. Men bakom oss, där vägen tager slut, där står en skog af höga, mörka pinier. En kölsvart fågel sitter på sin gren och sjunger, vakande vid stjärnors sken.Men bortom skogen skimrar hafvet blått och bryter, färgrikt mot den hvita stranden. Där reser sig mot skyn ett gyllne slott och röda rosor teckna sig mot sanden som spår af blod. De lysa rad vid rad, ty deras tunna stänglar sakna blad.

Det är min lyckas och min smärtas slott, ett paradis med sorgens blommor siradt.

Dit går vår väg, och när vi målet nått har du en krans omkring min panna virat. Du fick blott visa mig din kärlek så, det var en törnekrans, men tack ändå.

Mitt slott är byggdt på drömmens lösa sand och mina rosor sakna lifvets grönska, men smärtan, som du gaf mig med din hand, den var så verklig som man väl kan önska. Dock är mig drömmen mer än lifvet kär, ty dig, som jag har älskat, fann jag där.

Nu har du lyssnat till mitt hjärtas bikt.

Min ungdom är förbi, mitt hår har grånat;men finns det glans och ungdom i min dikt, det är af dig som hon sin fägring lånat.

Du gaf mig sorgens eld-dop. Om det sved — hvad mer? Mitt hjärta växte då det led.

Välsignad vare du för hvad du gaf, och tack för smärtan som min själ förbrände, den tog sig uttryck i det andens kraf som blef min lefhads lycka och elände.

Hvad allt jag varmast känt och djupast tänkt det föddes af den sorg, som du mig skänkt.¥

(5^~> min blick från ön i sjön mot rand af skog, som drog längs land.

Insjön bar ej en våg; djup och klar upp den såg mot det höga,

ugn gicklik ett vått, stort och blått jordens öga.

Hvita, skälfvande moln, som seglade under hvälfvande himmelskupa, återspeglade i det djupa, vädrets skiftande tankelek.

Under en ek ute på näset växte små viftande ängdunsfanor, liknande lösryckta fjädrar af svanor, som legat tryckta i kärrmarksgräset.

Skogens susande sång ljöd som dämpad musik.Lommens jämrande skrik hördes från fjärran vik. Vimpeln på villans stång greps af en yster fläkt och dess blågula flik lyste på himmeln käckt.

Vinden tycktes ha släckt glansen på insjöns yta.

Vattnets spegel låg bräckt.

Ljuset började tryta.

Landskapet syntes byta färgerna i sin dräkt.

Jorden såg mot himmelns rymd med en blick, af vemod skymd/

Och däruppe i det blå hotande ett moln sågs stå likt en mörk polyp, som sträckte girigt sina armar ut.

Växande för hvar minut ned mot skogens rand han räckte medan självfva kroppen täckte halfva himmelns hvalf till slut.Det blef stilla för ett ögonblick.

Ingen fågelsång i rymden ljöd.

Ej en skälfning genom luften gick. Sommardagens fägring syntes död.

Och min synkrets låg där, höstligt grå, skymd af skuggan från en jättes hand.

Men i fjärran öfver insjöns strand lyste sol och där var himmeln blå.

Plötsligt kom en vindstöt. Trädens grenar böjde sig som rö där den for fram; nere mellan strandens kullerstenar yrde vattnet som en sky af damm. Vågorna, som vinden börjat krusa, tornade sig upp med hvita kammar; och långt inne mellan trädens stammar hördes skogen som en bränning brusa.

Stormens väldiga kraft

molnet i trasor ref.

Och den fuktiga dunst

som i dess inre gömdes blef förtätad till regn,

störtade ner och tömdesi en hvinande skur

som genom luften dref.

Rymdens töckniga grå

fylldes äf stora droppar som likt skimrande streck

fram ur dess mörker blänkte och som piskades ner

öfver böljornas toppar

* så att frådgande skum

Högt upp i luften stänkte.

Ännu en sekund var jord och himmel blott ett erida grått och fuktigt vimmel likt en rök med silfverstrimmor i, som med sunnanvinden strök förbi, — Småningom begynte regnet flyta mindre ymnigt genom luftens dimma. Böljorna på vattnets mörka yta sågos dykande som vildgäss simma.

Molnets täcke delades i lappar som på fästet långsamt drefvo hän,tills dess sista, fjäderlätta tappar svunno öfver skogens högsta trän. Tårar dallrade på alla blad och det doftade af fukt och klöfver. Jorden låg som tvagen i ett bad. Himmeln hvälfde blånande däröfver.

Och nu bröt en solglimt fram, tände ljus på ekens stam, glänste på den våta barken, drog sig nedåt, nådde marken, glittrade som eld i gräset rundt omkring en murken gren, lyste upp en mossgrodd sten och försvann i sjön bak näset.

Sakta vaggande flöt vattnet i mjuka vågor.

Solen öfver dem göt all sin bländande glans,

Vågornas lätta dans blef till en dans äf lågor. Flämtande mer och iher brunno lågorna ner.Vind som susande drog öfver insjö och land vägen lekande tog längs med glittrande vik in mot vassbrämad strand, där, lik dämpad musik, den i tätnande skog som ett hviskande dog.

Men från eken

ljöd ett kuttrande.

Fågelleken

var öm och ljuf. —

Blott en uf hädade ljuset i ett fruset, missnöjdt huttrande.

Öfver hvälfvande himmelsrymd nyss af skälfvande skyar skymd, hvita, skinande flingor drogo —som förtvinande fjun i det blå.

Vattnets små dyningar dogo porlande då och då liksom sorlande vågor slå då de nå in mot strand.

Mot rand af skog som drog längs land jag såg från ön, som låg i sjön.

X^TÄMNINGAR.

(UR RÖDE PRINSEN.)

' 9

i.

MISSMOD.

åfängt, fåfängt l> — ljuder ständigt inom mig

en hånfull stämma. Och jag känner ångstens våta händer kring min

strupe klämma.

Och hvar skuldlös glädje bleknar, när dess hesa

röst jag hör; men jag kan ej fly den — ekot i mitt inre aldrig

dör.Fåfängt är att trol På kärlekens och nådens Gud

jag trodde.

Solbelyst i hjärtats drifbänk liten blekgrön planta

grodde.

Vintern kom. En hagelskur min drifbänks rutor

sönderslog.

Himmeln sände ingen värme; och af köld min

planta dog.

Fåfängt är att hoppas! Tanken flyger hetsigt fram

i tiden

spanande med skarpa ögon, om ej natten snart är

liden.

Men med slappad vinge vänder den ifrån sin upptäcktsfärd

öfver oceanen åter till sin gamla, mörka värld.

Fåfängt är att älska! Tidens blodlöst bleka,

snörda kvinna sänker blicken blygt till marken, då hon ser din

längtan brinna. Men i glädjeflickans armar kan du släcka blodets

törst,lycklige, — om blott du räknar summan upp på

bordet först!

Fåfängt är att lefva! Lifvet bryter kraften, stäcker

modet,

släcker elden i ditt öga, bleker kinden, kyler

blodet.

Och hvad båtar det att strida, om méd kampen

intet vinns?

Lefva är ju blott att lida — om det ingen lycka

finns.^lyutslagen, strålande stod pensén, blid och stilla — färgen som sammet len. I den blåa kalken

gnistrade morgondaggen i solens sken.

»Vårens första, trånande suck du är»

— tänkte jag — »så enkel och fin och skär! Du skall säga henne,

säga det utan ord — att hon var mig kär!»--

Blomman bröt jag — fägringen strax försvann. Morgondagg som tår ur dess öga rann.

Lifvets friskhet flyktat. . .

Vissnande blomman fram för ditt öga hann.Tag den ändå: hälsning från fordna darl Göm den: bleknadt minne om glans, som var. Glöm den: allting vissnar 1 Men om du älskat, har du dock minnet kvar.

¥HÖST.

(Efter Heine.)

^)et gula löfhvalfvet darrar.

Bladen i mängd falla af.

Ack! allt, som är vackert, det vissnar och sjunker så ned i sin graf.

Dock skimrar kring skogens toppar smärteblekt solskenet än.

Det är väl den flyende sommarn, som kysser till afsked sin vän.

Jag känner tårarne välla varma från hjärtats grund.

Den synen — den minner mig alltid om dig och om afskedets stund.Jag måste lämna dig, kära, döende — visste jag ju.

Ty jag var den flyende sommarn. Den vissnande skogen var du.vita strimmor i kolsvart hår hvad jag känner er väll Minnen om flyktade längtans år -längtan i blod och själ.

Hvit är askan, som elden bränt. Det föll snö i din vår.

Och för allt hvad du djupast känt bär du ett hvitnadt hår.

Så jag tyder den skrift, som står präntad, silfver i kol: längtan* som ut i rymden går, anande lifvets mål.lARCLAY

den 24 januari 1896. 9

•11a känna vi figuren:

hur fagellätt hon går! Silhuetten, hurtigt skuren, sammetsmjukt mot luften står. Hela kroppen tyckes buren af en vind i hennes hår. — Det är misstag af naturen att hon fyller femtio år!

• Dock, när hennes ögon vidgas — violett och soligt

blickens uttryck låter ana, att det sanning är ändå.

blå -Hennes dag är oafbruten verksamhet i lifvets midt; ty för henne är minuten spilld, om ej hon glädje spridt.

Rask, energisk, oförtruten, tycks hon lätt bli mödan kvitt.

Hennes själ tycks aldrig sluten,

hennes sinne alltid fritt, j

t

I

!

Men på djupet, under ytan, hennes väsens rötter gro, |

En är hennes varma kärlek: en är hennes starka tro,

7 i

Tron har fyllt din, ofta tunga arbetsdag med hopp och mod.

Tron ger luft åt själens lunga — kärlek solsken åt vårt blod.

Och när hoppets lärkor sjunga i dess varma, ljusa flod badar sig vårt sinnes unga längtan ren och stark och god.

Det att älska är att gifva — strö för himmelns

vindar allt.

Det att älska är att taga — är att skörda tusenfaldt.Du har älskat, du har gifvit — lägg din hand på bröstet 1 Känn!

Har ditt hjärta ångrat än, att din lefnad du förskrifvit?

Fick du tusenfaldt igen eller har jag öfverdrifvit ?

Han, hvars ögons ljus du blifvit, blef ej han din bästé vän?

Jag kan läsa dina tankar och jag vet ditt hjärtas svar: Det att älska är att skörda, och min äring lyckan var.

Det är sant, att aldrig hörda blefvo moderskänslans kraf.

Blefvo lyckans timmar störda blott för en sekund däraf?

Nej. Du tog din kärleksbörda från en älskad systers graf.

Må ditt hjärta sådden skörda — signadt vare hvad du gaf.

Du och han — ty icke ensam du den kärleksbör-

dan bar.

Eder kärlek var gemensam, och gemensam bördan var.Våra handlingar i lifvet mätas med ett ojämnt mått;

mycket, som var lågt och smått blir beundradt och beskrifvet: mycket, som blef oförstådt, klandras också öfverdrifvet; mycket glömmes alltför brådt fast det blef i kärlek gifvet.

Men hvad du och han ha gifvit är en sådd i hjärtans grund.

Och det spirar och det växer — vare signad skördens stund.

£let sägs, en alltför nykter släkt af ungdom lefver nu i Norden; vi blygas för de stora orden som för en alltför prålig dräkt

Det är nog så. Det är nog sant att ordens värme kanske svalnat, att eftertankens aska falnat på all den glöd, som lyser grant.

Men älska kunna vi ändå, fast våra känslor aldrig fråssa i fraser, som patetiskt blossa och draga strimmor i det blå.Det är oss kärt, vårt broderland.

Det är oss kärt, sen forna tider, det land, som stridde våra strider och stöddes af vår broderhand.

Nu finns det intet yttre band, som våra öden sammansmider.

Hvart folk emot sin framtid skrider på hvar sin väg, vid hvar sin strand.

Dock — ännu ha vi kvar ett minne af den kultur som var gemensam: ett språk att vårda väl och akta.

Må det bli klart för svensk som finne I andens strid står han ej ensam, så länge vi det minnet vakta!. grENRE,

*

polsken och sommar. Lekande barnen vada i vattnet nedanför kvarnen, bada de rosiga fotterna små, smyga sig trippande framåt... på tå.

Sagan står klar för gossarnes minne: Svartmuskig jätte mumlar där inne! Framåt! Att storma hans trollslott de gå Ut kommer trollmannen, skrattande, då.

Jätten var snäll — och hvit som ett lakan. Trollet var mjölnaren — trollet gaf kakan — Kampen för bröd var en lek för de små; och hvad den leken var lustig ändå!*§DYLL.

(tW>nder ett blommande körsbärsträd sitter en flicka med hatten på kjolen. Ögonen lysa som blåbär i solen, håret är gulhvitt som mogen säd.

Vid hennes sida med tragisk min dödligt förälskad en parfvel ses ligga; ögonen stirra förtvifladt och tigga, kinderna blossa som karmosin.

Hvad är den kärlek, som allt begär, jämförd med den, som kan le och försaka! Gossen har offrat sin sista bit kaka — hon var en läckermun; han var kär.Ljuflig är kärlekens lön! Just nyss häpen och stum af förvåning han kände, hurusom kaka var idel elände mot denna kisande flickas kyss.

Underbart värkande hjärtat slår.

Kyssen så sällsamma aningar väckte: varsel om längtan, som alstrar vårt släkte, fint som violdoft haris sinne når.

Bedjande sträcker han armen ut.

Ögonen tåras af känslosam trånad. — Flickan betraktar blott pysen förvånad. Ögonen spörja: tog kakan slut?

Missmodigt, sjunker hans hufvud ner. Stackarn har icke en slant i sin ficka.

O! Denna kalla, beräknande flicka!

Utan betalning hon intet ger!

Lefva är bittert, ty utan nåd lifvet predikar försakelsens lära: Människo-småbarn må aldrig bli kära, innan de ha till kärlek råd.HVARJE MÄNNISKAS LIF —

*

| hvarje människas lif en segling är

^ — som skrifvet står i många vackra dikter det gäller att se upp, hvart kosan bär, och akta sig för blindskär och konflikter.

j Men för att hålla båten upprätt, plär

det ligga, närmast kölen, tunga vikter

J och gamla visdomsboken, tror jag, lär

| att dessa tyngder äro människans plikter.

i

När sjön går hög, när känslostormen hviner en båt med barlast skjuter bättre fart , än en, som tidigt måste seglen refva!Det är en konst att dö; men ock att lefva. Ty lefva är dock icke blott och bart att gömd i vassen se, hur solen skiner.ISA.

(UR T IT ANIA.) ¥

)äg mig, o moder, säg kan det vara sanning att kärlek är narri bara? Kan man väl älska, sin lefnad lång, mer än en enda gång?»

»Nej, nej, min vän! Kärlek, som flytt kommer nog aldrig igen på nytt.

Sinnenas lek, älskog och smek — det är ej kärlek än!»

££rIC fflNDENOWS SÅNGER.

m

(UR T IT ANIA.)

I.

VINTER.

^jjifag gitter ej lasta den värld, som vi lefva i! r Det är så banalt — som att kalla vår värld

»den bästa».

Jag klagar ej öfver, att mänskorna narrar förbli som hata och älska — blott aldrig förstå sin nästa.

Men när i decemberkväll skymningen faller på och synviddens ödslighet djupt i sitt mörker dränker på alla de möjlighets-grand, som till spillo gå, jag här i min ensamhet ofta med vemod tänker.Då sörjer jag hvar liten bubbla, som steg i glans mot blåa förhoppningars soliga sommarhimmel, och, bristande, föll som ett stänk i en ögonfrans och torkades sedan af vinden i lifvets vimmel.

i

Då sörjer jag alla de frön till ett godt, som kväfts, och hvar liten gnista af ljus, som en stormil släckte, och alla de skimrande luftslott, som undergräfts,

j och alla de drömmar, som flyktat, när dagen bräckte.

!

i

Jag sörjer hvar skälfvande känsla, som, innerlig, bröt fram ur ett hjärta — och hånfullt tillbaka- \

stöttes;

och alla de ömhetens flingor, som, hvar för sig, ha längtat att smälta i kärlek — men aldrig möttes.

Jag ser hur de falla från himmeln och fladdra om, likt döende sommarens faglar i vintervinden, förfrusna små

kyssar åt någon, som aldrig kom och aldrig var redo att fånga dem upp på kinden.

j De hemlösa flingorna sjunka till jorden ner, och döende fjärilar trampas af plumpa fötter.Jag sitter vid fönstret. Det mörknar allt mer oeh

mer.

Och inne i hjärtat har sorgen så djupa rötter.

j Naturens beprisade ordning är favitsk ändå!

Den tyckes så vis — det är bländverk och ren

förtrollning 1 Att all denna kärlek så helt far till spillo gå,

| är vittnesbörd nog om en skriande misshushållning!

rjVär jag hör unga skalder klaga, till fromma för vår vitterhet att kvinnor leka och bedraga — Jag ler, jag ler med bitterhet.

Jag önskar att du mig bedragit 1 Jag drömmer, drömmer dagen lång att falskheten din uppsyn tagit — Koketten ägnar jag en sång!

Jag önskar att du lett och gycklat, om gycklet ock mitt hjärta bränt. Jag önskar, att du endast hycklat den kärlek, jag med smärta känt!Men du var sann, tyvärr I Du smög ej in till mitt bröst af ysterhet.

Din blick bedrog ej, munnen ljög ej — och däraf kom min dysterhet.NATT

Sommarnatten lent sig sänker. Ljus är skymningen, som dränker nejden, solig nyss.

Tystnaden och svalkan blandas. Djupt den varma jorden andas efter solens kyss.

Sakta stiga ängens dimmor, simma fram i hvita strimmor öfver grönklädd dal.

Sakta, sakta fram de sväfva, silkesfina slöjor väfva mellan björk och al.

Ängden ligger sänkt i drömmar. Älfven, ensam vaken, strömmar genom dalen hän .. .brusar häftigt, när hon finner stenar i sin väg . . . försvinner tyst bland mörka trän.

Just i kröken utpå näset där en gångstig genom gräset sina slingor slår — lutad öfver skumstänkt vatten, mörk emot den ljusa natten, hög, en kvinna står.

Febersjuka ögon stirra vildt i vågorna, som irra om på ilsam färd; febersjuka tankar följa hvarje pärlekransad bölja bort mot okänd fjärd.

Härligt vore det att glida medvetslös mot hafvet vida hän med böljors tåg; utan lif och utan smärta drifvas bort med fruset hjärta öfver skummig våg!Härligt vore det att domna, domna helt i kyla, somna djupt, från blodets brand; somna ensam, öfvergifven, hamna ensam, vilsedrifven på en okänd strandi

Härligt vore det, att glömma, glömma tankarne, som ömma, glömma, glömma blott! —

Och där nere, glömskans vatten rinner, frestande, i natten, glansfullt, månskensgrått.--

Ymnigt stiger ängens dimma: Ljusa moln i dalen simma,

Älfven glänser mörk.

Lätta, hvita andeväsen sväfva luftigt öfver gräsen . mellan al och björk.

Sakta, sakta fram de smyga till den höga kvinnan. Blyga, dröjande, på tå,

en sekund de tveksamt stanna . . .höja sig, kring hennes panna hvita vingar slå.

Öfver ögon febersjuka strykas händer, kyligt mjuka som en majdags vind.

Öfver tinningar, som brinna, stora, svala tårar rinna ned på hennes kind.

Månprofilen långsamt glider öfver fästet, natten lider, ängens dimmor fly; vaknande i närmsta alen, ser den gråa näktergalen morgon åter gry.

Öfver stigen, som från näset genom daggbestänkta gräset sina slingor slår, ses en ensam, högrest kvinna långsamt vandra bort..; försvinna mellan dalens snår.

¥TIT ANIA.

Kärlekens villkor bestämmas vid lottning! Eros är grym och hård och blind! — Känner du sagan om älfvornas drottning, diktad af midsommarnattens vind?

Ännu för minnet hägrar ett tjusande landskap i dunkel, vid synviddens rand. Än i mitt öra hviskar den susande vinden från vasskantad insjöstrand.

Månen på fästet, saffransgul, blödande lågt öfver skogen i väster ses stå, liksom ett märke, tryckt af ett glödande finger i natthimmelns djupa blå.Uppåt mot rymdens ändlöshet räcka sig granarnas toppar i krets omkring insjöns yta, hvars kanter sträcka sig in under skogarnes mörka ring.

Spegladt i vattnet, svart i dess glänsande mörker, står skogsbandet, nedåt vändt och med en krans af taggar begränsande djupets oändliga sken-firmament.

Midt öfver djupet, mellan de skuggande skogarnes speglade, mörka trän drager en vintergata af duggande månsken rakt öfver vattnet hän.

*

Tydligt förnimmer jag steg i natten . . .

„ Medan jag lyssnar, i skogens bryn fram mellan mig och det glittrande vatten träder en kvinna för min syn.

Framåtböjd stannar hon. Lent en susning hän genom vassens toppar går.

Skogärne andas: en sakta krusning månbeglänst spegel sönder slår.Hela den smärta gestalten väfves in i en bakgrund af silfradt gull.

Tydligt jag skönjer, hur barmen häfves lätt, till en suck, af längtan full.

Blott några korta sekunder dröjer framför mig, tigande, synen kvar.

Sedan, behagfullt, sin arm hon höjer — Månen som hvitnat, strålar klar.

Öfver dess vattrade silfverstrimma mellan de mörka skogarnes krans, stiger, månbeglänst, nattens dimma — tråda små älfvor sin lätta dans.

En efter en ses sakta försvinna in mellan strändernas mörka snår ... Skogens ensamma, tysta kvinna vänder sig långsamt om och går.

*

Ännu mina ögon stirra ut mot vattnets hvita strimma,sommarnattens vintergata väfd af silfvertråd och gull.

Alla mina tankar irra hän mot denna ljusa dimma som på insjöns yta sväfvar sagolik och stämningsfull.

I sitt mjuka sköte bär hon namnet på den tysta kvinna som jag såg i nattens skymning ensam, silfverstänkt.

Älfvekungens maka är hon, som han aldrig kunnat vinna. — Älfvekungens yäna drottning åt en faun sitt hjärta skänkt.

Oberon i skogen vallar ensam med sin sjuka längtan och i nattens tystnad klingar allt emellanåt

vemodsfullt en ton, som kallar lik en suck af hjärtats trängtan, lik en bön på välljuds vingar: silfverhornets låt.Men det sägs, för länge sedan har han varit henne nära, har, en sommarnatt som denna, hört Titanias hjärta slå. — Månen lutade mot nedan.

Lik en slipad silfverskära glänste den på firmamentet i det mörka blå.

Af och an i vida ringar sågs en sällsam skugga svärma, lik en jättestor, fantastisk fabel-flädermus;

lik ett knubbigt barn med vingar som en svalas flykt vill härma. Bågen i dess händer blänkte fram i månens ljus.

Pilens klang i luften störde nattens tystnad, hördes vida. Månbeglänst emellan träden alfvekungen stod.

Nu tan vacklade och förde handen till sin vänstra sida!Mellan hvita fingrar lyste rödt hans hjärteblod.

Men på andra sidan näset gömd emellan silfverklädda granar, några vingslag borta låg en månlyst äng; där Titania sof i gräset, medan älfvor syntes bädda med konvaljer och med sippor hennes bröllopssång.

Åter klang det. — Klangen hördes genom nattens tystnad vida; men den lilla skytten nådde icke nu sitt mål.

Ej Titanias bröst berördes.

Pilen föll vid hennes sida, genomborrande en blommas alabasterskål.

Barnets båge hade sprungit; men en purpurfläck var stänkt i blommans hvita kalk, där pilens hulling bet sig in;och det var som om den stungit sår i kött, som om den trängt i människomuskler, människofibrer mänskligt hull och skinn.

Nämna blommans namn är farligt, ty det sägs, att än hon äger samma underbara verkan, samma trolska kraft; plocka henne; smyg dig varligt till en älskad kvinnas läger; pressa öfver hennes ögon blommans röda saft —

— strax då genom känslotomma ådror lifvets safve stiger, hjärtats sista svepe brister och dess röda knopp öppnas helt, slår ut i blomma — jungfrun då sin kärlek viger åt den förste man hon möter* när hon vaknat opp.

Väl bekant är hemligheten

för den skogens skälm, som skalkaslustigt med de älskogssjuka människobarnen: Puck.

Listig, lekfull och förveten han på vindens vingar nalkas dit, där han i nattens tystnad hör en hjärtesuck.

Fram ur skogens dunkel bröt han när han hört, att bågen sprungit, följde riktningen af pilen och Titania fann.

Öfver hennes ögon göt han från det sår, som pilen stungit röda, trolska blomstersaften — smålog och försvann.

*

Men på gångstigen öfver ängen

kommer en raglande nordisk faun.

Gestalten är en människas

men på skuldrorna

sitter ett raggigt hufvud,

prydt med långa

ludna öron.Ögonen stirra stela, uttryckslösa och fördunklade af Nordens nektar.

Hela ansiktet strålar grått.

Hållningen vittnar om att han känner sin styrka som Silenus och Don Juan, drinkare och älskare.

Sjungande vandrar han framåt stigen, gnäggar en sång om kärlek och sprit.

I munter stämning kommer han från gille med vinlöf i håret —

Nordens vinlöf, en krans af potatisblast, som från öronen slingrar sig ned öfver pannan.Då han ser den unga, sköna jungfrun sofvande i gräset, stannar han plötsligt med ett ryck.

Det lyser upp i hans däfna ögon och med smygande steg och med vidgade näsborrar närmar han sig tyst den

sofvandes läger.

I samma stund vaknar Titania.

Hennes ögon stråla varmt af kärleks lycka.

Hennes kinder purpras lätt, och hennes väna drag få lif.

Handen sträcker hon ut emot honom, och han böjer sig ned på knä, närmande smeksamtsitt raggiga hufvud till hennes kind. —

Och i nästa stund ses ett par hvita armar slingra sig som ett halsband kring en grå och luden hals

Men från andra sidan skogen ljuder en långt utdragen ton lik ett klagande rop i natten. Det är klangen af Oberons horn.

Älfvekungen kallar sin maka. —

Hon svarar icke.

Hon svarar aldrig.

Borta där furorna stå i ring, i ring om gläntan i skogen, församla sig älfvorna till dans i ring om sin drottning , Titania.Titania är lycklig.

Titania drömmer.

Fin och skär hon sitter på sin trpn af ciseleradt månesilfven —

Vid hennes sida sitter han —

mannen med det raggiga hufvudet och de stora, däfna ögonen.

Hennes hand stryker smekande öfver hans öra och hon böjer sig öfver honom för att möta hans tomma blick.

»Min älskade!»

Hennes röst

ljuder som en skogskällas porlande.Hjärtat bäfvar af stilla lycka när han stryker sitt raggiga hufvud mot hennes hand.

Åter böjer hon sig fram emot honom.

Hennes strålande ögon möta hans däfna blick. — Blicken tyckes henne underbart djup.

Det är som grubblade han öfver en gåta, en olöslig gåta . ..

Hon vill jaga det grubblande uttrycket bort; hon vill stryka det mörka molnet från hans panna. Hennes läppar öppna sig som rosors blad för solen, hviskande: »Jag vill att du är glad du kärelSäg!

Älskar du musik?»

Han nickar djupsinnigt.

De ludna öronen

böjas framåt

som om de girigt

ville fanga hvarje minsta ton.

»Ja», säger han med sin rostiga röst,

»jag har ett ganska resonnabelt öra för musik! Tag hit en grytring och ett spjäll!»

Hon finner honom kvick och småler beundrande medan hon lekande, liksom för att straffa honom griper

smeksamt med handen kring hans öra.

Den andra handen höjer hon bjudande, majestätiskt.Och naturens musikanter lyda alla hennes vink.

Det susar sakta af violiner genom skogens djupa stillhet.

Alla nattens melodier

ljuda skönt från träd och buskar blad och strå.

I det daggbestänkta gräset skymtas dansande hvita väsen i ring, i ring.

Åsnan lutar sitt gråa hufvud ömt mot Titanias bröst.

*

Dold bakom en hvitstammig björk står en man och betraktar dem båda. Blek är hans panna, hans uppsyn mörk dystert hans ögon skåda.Girigt följa de hennes hand som de ludna öronen smeker.

Hjärtat våndas i feberbrand.

Löje kring läpparne leker.

Hvarje uttryck af känsla och själ hviskadt i åsnans långa öra fattar hans hjärta så innerligt väl, kan han så tydligt höra.

Sinnet kokar af dygdig harm, och när tomten just i detsamma nalkas, griper mannen hans arm. Vredgade ögonen flamma.

»Hvarför . . .?» — Puck på sin herre ser. Djupt i hans blick en skälm sig gömmer. Skälmen säger: »Fråga ej mer, herre! Själfviskt du dömer!»

Oberon sänker sin panna lätt.

Tårar utför hans kinder strömma, ty han tänker: »Den lille har rätt!

Jag är ej den, som skall döma!»»Dock, i naturens heliga namn!»

— Vredgade åter hans ögon brinna —

»Se!» — han pekar — »i djurets famn hvilar den vänaste kvinna!»

»Denna förening är skändlig! Brott mot naturens heliga lagar!

Ej jag sörjer min egen lott.

Henne djupt jag beklagar!»

*

Då lyfter Puck ånyo

sin blick och pekar med handen dit hän

mot gruppen borta på ängen

emellan skogens trän.

Hans läppar öppna sig. Rösten är vek och darrande vemodsfull och orden från hans läppar fa klang af renaste gull.

»Hon är ju lycklig, herre!

Det skimrar af lycka rundt om hennes drag!För henne är åsnan snillrik och vacker som en dag!»

»Hvad gör det, livem man skänker sitt hjärta! Känslans egen halt bestämmer måttet af lycka.

Att älska — det rymmer ju allt!»

*

Det var en dröm — naturligtvis och ingen tror väl på drömmar.

Vår nyktra tid vill se bevis, vill följa diktens sömmar och kritiskt granska hvarje sting. Man tror på ingenting.

Nå — jag behåller själf min skatt och djupt i mitt hjärta den gömmer. Hvad jag har lärt denna sommarnatt jag aldrig, aldrig glötaimer.

Det var en dröm, en dikt — ja väl, men dikten har mening och själ.Det är naturen själf, min mor, som denna saga har diktat.

I mina öron, som jag tror, sin hemlighet har hon biktat.

Och hennes röst var nattens vind som kysste min heta kind.

Jag tror. jag grät — förlåt mig, tid, som bannlyst människotåren!

Den sorg, jag kände, var ljuf och blid, som smältande snö om våren.

Jag glömde mig själf, jag glömde allt — Jag glömde, att hjärtat svalt.

Det var som om själen tvått sig ren från allt, som fräter och svider.

Den höstens klarhet, som fyllt mig se'n

är barn af sommarens strider.

(

Den lycka, som, blek, i minnet bor, är sorgens tvillingbror.

Och än i ljus för minnet står en bild af kvinnan i skogen.

Jag minnes färgen af hennes hår: som rågens, när den är mogen.Jag minnes ögonen: djupa blå som klint i åkerns strå.

Jag satt i skogens bryn och såg . . . Hon gick förbi mig i natten.

Från dimman, som i månsken låg på insjöns blanka vatten föll öfver hennes lefnad ljus — det tyddes af vindens sus.

Hon var Titania. Och han, som, raglande, gräset nötte när aftonstjärnan på fästet brann — den man hennes ögon mötte med känslans eld just i den stund, då hjärtat väckts ur sin blund.

Han var den lysmask, som tände först en längtan, som aldrig brunnit.

Han stillade hennes ömhetstörst — han var den man, hon funnit, när lifvet sin bindel sönderref, när barnet till kvinna blef.Cupidos pil i det hvita kött af sagans blomma, som fläckas, det hvita bladet, som färgas rödt — betyder att sinnena väckas.

I fabelns alabasterskål där ligger en djup symbol.

*

Den lille tomten har sagt det re'n; hans ord i guldskrift smycka den urna, som rymmer Titanias ben: Hvar människas kärlekslycka bestämmes af känslans egen halt.

Att älska *— att älska är allt

Hon var Titania , . . och jag var Oberon, månskenskungen, en stackars hjälte med bleka drag och rustningen genomstungen.

Den längtan, från hans läppar sprang var silfverhornets klang.$1

lREDRIK

»UCKER.

f 19/g 1889. Till minne.

jfå)Jet trötta, hvita hufvudet sjönk ner.

Det gamla, goda hjärtat slår ej mer.

Den hand, som sträcktes varm mot nödens nyss blef kall och hård och tom vid dödens kyss.

Men är det sant att lifvets känslor stanna i dragen ännu efter döden kvar att vittna om hvad andas barn man var — det måste ligga solsken kring hans panna.

I minnet står hans bild förnäm och blid, en gammal ädling från en svunnen tid,en hedersman, ett hjärta utan vank, en riddersman, hvars sköld var spegelblänk.

Och allt som var mig kärt från barnaåren har också älskat denna bild, som jag; och tusen sörja vid hans grift i dag — men utan blommor står den svarta båren.

Det var hans bön, att ingen blomsterflärd må smycka kistan, på dess sista färd.

Så ske hans vilje! Allas tankar nå med tack hans tysta hvilorum ändå.

Och folket rundt omkring i Skånes bygder där liar blinka brådt i solens ljus skall höra sorgens psalm i sädens sus och minnas alla gamle grefvens dygder.

£Ur Ma ^ouche.

'CTP

¥

I.

DÖDSLÄNGTAN.

På en låg bädd, i dunklet bakom en skärm ligger Heinrich Heine, döende, och drömmer.

*vå fåglar ser jag strida.

Hvit är en, den andra röd.

De stå på hvar sin sida, kallande sig: Lif och Död.

De kämpa om min sjuka kropp, som knappt jag röra kan. Och bådas ögon sluka, hotfullt gnistrande hvarann.De skarpa klorna sträckas, korsas vildt i ilskans mod.

Mitt hvita linne fläckas rödt af deras röda blod.

Hur flaxa deras vingar!

Spetsarna min tinning slå.

Och smärtan ofta tvingar ögonen att tåras då.

I stridens blinda ifver upp på mitt bröst, med spända klor den röda fågeln klifver, tryckande och tung och stor.

Jag stönar . . . kan ej andas . . . Fjäder hvit och fjäder röd fladdra i luften . . . blandas . . . Pinan görs mig lång, o död!

Du hemska fågel röda

sänk dina klor så djupt i mitt köttatt jag må snart förblöda, kampen mattar... jag är trött

Du, vackra fagel hvita, segrar ej, jag ser det väl — må han då sönderslita kroppen — men tag du min själlII.

VÅRBVD.

(Efter Heine.)

Under hvita trädet sitter j

du och lyss till vind, som hviner, ser, hur himmelns moln sig dölja bakom gråa dimgardiner.

Ser ett landskap kalt och naket i det gråa vinterljuset.

Vinter ute! Vinter inne!

Också hjärtat vinterfruset!

Plötsligt några hvita flingor ned på dina skuldror dala.

Men du tror, att snö har fallit. . Alla träden stå ju kala!Dock — du märker snart: det var ej snö från träd, som än stå kala:

Hvita, skära blommor var detl Doftande om vår de talal

Med en glädjens rysning ser du vintern sig i sommar byta, snön i blommor . . . fram ur hjärtat varma känslor åter bryta.. LÄNGTAN.

(Efter Heine.)

^)är står en ensam fura uppe i höga Nord.

Hon sofver under ett täcke af snö, i frusen jord.

Hon drömmer om ett palmträd fjärran i solens land.

Och palmen, ensam, försmäktar i öknens heta sand.HÄGRANDE HÄLSA.

(Efter Heine.)

Jag var så ung och lustig I Högst på kanten af berget, grönskande af frodigt vin, den hvita villan låg; och utför branten jag sprang och höll Marias hand i min.

Hur smidigt är hon icke växt, den lilla!

Hur tjusar hennes sjögrå ögons blick I Där står hon, rank, på fasta fötter, stilla, med kraft i hållning, gratie i skick.

Hvad hennes stämmas klang är hjärte-trofast! Hvad själen synes genomskinligt klar!

På djupet tycks förståndet vara bofast . . . Hvad hennes mun är röd och underbar!Jag älskar ej likt ynglingen, som svärmar ; med hjärtat svidande af blodets brand.

Jag blir så stillsamt vek, då hön sig närmar.

Jag bäfvar då jag kysser hennes hand.

I Jag tror, till sist tog jag mig för att fria!

Jag bröt en blomma, räckte henne den, och sade: »Blif min hustru, du, Maria, och gör mig lycklig, gör mig god igen!»

Jag minns ej, om jag hörde henne svara.

I Jag vaknade tyvärr, tyvärr, och fann:

det var en dröm, en hälsans hägring bara.

j Jag var som förr — en stackars dödssjuk man.

i

i

i

9MORFIN.

(Efter Heine.)

Jag ser två sköna ynglingagestalter.

I mycket likna de hvarann, och dock den ena mera blek och sträng mig synes och mera sant förnäm, än denna andra, som helt förtroligt sluter mig i famn och ser på mig med stora, milda ögon och ler emot mig som en kvinna ler.

Den vallmokrans, han kring sitt hufvud bär, berör så lätt min feberheta panna och svalkar skönt och doftar underbart. . . då viker smärtan bort för ögonblicket.

Men riktigt frisk kan jag dock aldrig bli, förr än hans allvarsamme, bleke broder sin fackla vänder emot jorden ned. —

Att sofva, ljufligt är, men dö är bättre . . . bäst vore om man aldrig blifvit född!

*MITT LILLA LAMM.

(Efter Heine.)

^litt lilla lamm! Jag herden var, som dig på mina armar bar.

Jag bar dig öfver sorg och nöd.

Jag gaf dig vatten, gaf dig bröd.

Jag var din hjälp, jag var din tröst.

Jag värmt dig vid mitt eget bröst, och i min famn jag sökt dig skyla mot höstens slagregn, vinterns kyla. Du räddes ej, då stormen bröt in öfver oss, då ulfven tjöt och bäckens skum i luften stänkte — Ja till och med när blixten blänkte och splittrade tallarna med larm, du sof dock tryggt invid min barm.

Min arm blir svag, min kind blir blek och döden kommer. Vår herdeleksig snart i djupaste allvar vänder.

O Gud! Jag lägger i dina händer tillbaka nu den herdestaf, du mig till stöd på vägen gaf.

Må du beskydda mitt stackars lamm!

Tag törnena bort från den väg, hon går fram!

Ja, värna pälsen för törnehäckar,

och hvita ullen för smuts och fläckar!

Må öfverallt där hon foten sätter bli grönt af ljufliga foder-rätter!

Och låt henne sorglöst slumra in som förr hon sof, då hon var min!

*NATTFANTASIER.

(Efter Heine.)

^ur långsamt kryper den ej fram, den rysansvärda snigeln — tiden I Jag ligger fängslad vid min bädd och önskar att min tid var liden.

Ej minsta strimma sol och hopp in i mitt mörka sjukrum tränger. Min enda utsikt är den graf, som lefnadshorisonten stänger.

Måhända är jag redan död och fantasierna, som fara igenom hjärnan, nattetid — en här af spökgestalter bara!Så är det! Spöken är det visst från gammalhedniska gudagrifter; de valt en diktares hufvudskål till fält för sina vilda bedrifter.

Och allt hvad hemskt och skönt de där vid nattens orgie bedrifva försöker skaldens döda hand om morgonen, mödosamt, beskrifva.

*OTÅLIGHET.

(Efter Heine.)

llåt mig med glödande tänger knipa. Rif mig! Låt också mitt ansikte flå! Piska mig hårdt, så jag måste lipa — låt mig blott aldrig vänta få!

Gärna må eljes min kropp du martera! Bråka och bryt mig helt i sär.

Låt mig blott aldrig vänta mera — vänta den värsta pina är!

Grymma! I går — den långa dagen! — Jag dig förgäfves väntat har, lyssnande spändt till pendelslagen — nära vid vansinnets gräns jag var.Fåfängt jag sökte oron betvinga I Fibrerna skälfde och upp jag spratt

hvar gång jag hörde klockan ringa--

Djäfvulen själf vid min sjukbädd sattl

Grymma! Du kom ej! — Hin i mitt öra hviskade djäfvulskt den tanken in: Lotusblomman lär bara göra gyckel med dig, gamle narren min!LOTUSBLOMMAN.

(Efter Heine.)

6n underligt par vi bilda, jag själf och du, min dam:

En älskarinna som haltar, en älskare, som är lam.

Hon är en lidande missa och han en sjuklig hund.

Och dessa båda ha ingått ett högst platoniskt förbund.

Helt klok är visst ingen af dem de ha gjort upp, på lek, att hon är en lotusblomma och han en måne blek.f

När lotusblomman ses sluta

sin kalk vid månens kyss,

då håller naturen andan

och lyss . . . och lyss . . . och lyss . . .

Men intet väsende alstras vid denna kärleksduett.

Det fattiga resultatet

en dikt blir — rätt och slätt.DIG FAN G SL AR MINA TANKARS MAKT.

(Efter Heine.)

^)ig fängslar mina tankars makt!

De frön jag i din själ har lagt till millioner slingor spirat, som kring ditt väsen fast sig virat.

Min andes vingeslag du hör hvart än du flyr, hvad än du gör; han utan krus till sängs dig följer och dig med sina kyssar höljer.

Min kropp i grafven ligger, men min ande lefver, lefver än och bor i hjärtat ditt, du kära — en tomte som gör huset ära!Låt honom därför bo där fritt.

Du aldrig blir den tomten kvitt! Hvart än du far, hur du dig döljer, han är dig när, han med dig följer!

Du måste tänka hvad jag tänkt!

De frön, jag i din själ har sänkt ha grott — och dig i bojor lagt!

Dig fängslar mina tankars makt!

*XI.

ENFANT PER DU.

(Efter Heine.)

Jag gjorde fältvaktstjänst i frihetsstriden och höll min post i mer än trettio år — fast utan hopp jag stridt, den sista tiden — Och ännu — öfvergifven — kvar jag står.

Jag kunde icke sofva. Jag hölls vaken, närhelst jag också sömnig vardt ibland, af vännerna, som snarkade för saken kring lägerelden i vårt fosterland.

När spöken — ledsnad eller ångest — tisslat omkring mig, nattetid, med lätta fjät jag, för att skrämma dem, har ofta hvisslat en smädedikt, som fräck och lustig lät.Men aldrig jag min krigarplikt har brutit! Och aldrig på min väktarplats jag sof.

Och mången misstänkt gynnare jag skjutit en kula i hans falska, fega skrof!

Emellertid — det kan ju ej förnekas, att mången usling har en säker hand.

Jag känner själf, att mina kinder blekas, och genomdränkt af blod är markens sand.

En plats är tom! Det frustar rödt ur gapen af mina sår — — Ryck fram en man i hast! Jag dör — men obesegrad! Mina vapen ha aldrig brustit---endast hjärtat brast.

¥ETT MINNE.

(Efter Heine.)

^vad vill du mig, du sorgliga, du kära, du alltför välbekanta vemodsbild?

Du ser på mig. Du synes mig så nära. Din blick är allvars-tung och ändå mild.

Jag är en sjukling nu, på smärtans läger, en dödstrött man, som redan brunnit ut. Med gråa vingar sitter nödens häger vid bädden där jag bidar lifvets slut.

Hur annorlunda var det ej den våren, då dig jag såg — tyvärr för sista gång! Min själ är sårad nu, och matt af såren, men då steg jublande mot skyn min sång.O Frankfurt! Många narrar visst du hyser, och skälmar! Men jag älskar dig ändå.

En diktens stjärna från din himmel lyser, och på din jord — där såg jag henne gå.

Det var en marknadsdag. Utför den långa och skönt bebyggda Zeil jag ensam dref.

Jag såg på detta vimmel af de många, men, oberörd, min tanke fjärran blef.

Då varsnade jag henne! Genom hopen

den smidiga gestalten långsamt gled;

det bruna ögats glans ur ögongropen,

den drog mig — motståndslöst — den drog mig med.

Hän öfver torg och gator vägen tog hon och nådde så en liten gränd till sist; där vände hon sig om och sedan log hon och så försvann hon i en förstug-kvist.

Jag följde. Hennes mor var en megära, som offrade sitt barn och tog mitt guld.Men barnet gaf sig hän. Jag vet det, kära! Du smekte icke mig för vinnings skull.

Vid alla helgon! När en kvinna gycklar . med ömma känslor — jag bedrages ej.

Men så slår hjärtat ej, om själen hycklar!

En sådan blick har lögnen aldrig! Nej!

Hur skön hon var! En kärlekens gudinna, som stigit, strålande, ur skummig våg!

Var hon måhända den ledsagarinna, jag i min barndoms dröm så ofta såg?

Hvem vet sitt öde? Lifvets makter rycka i dolda trådar. Kort är hvilans stund! Måhända slöt jag då min lefnads lycka i mina armar för en kort sekund.

Hur skön hon var i afskedsstundens smärta! Tre gånger hade dagen redan grytt och solen sett mig tryckt till hennes hjärta, då lifvets äflan dref mig bort på nytt.Ackl Aldrig, aldrig går det ur mitt minne, hur, i förtviflan klängd till miria knän, hon låg och skälfde i sitt hvita linne — och hennes hår flöt öfver golfvet hän.

Det hade vecklat sig, det svarta håret, i mina sporrar in, och blodet flöt i droppar öfver kinderna från såret och fårgade de tårar, som hon göt.

Jag slet mig lös — och hon fick handlöst glida i mörkret ut; men hvart jag kom och gick,, det arma barnets , bild gick vid min sida och såg på mig med samma vemodsblick.

Då kände alltid jag den tanken svida, att det var jag, som sköflat hennes lif; ty hvad vet jag väl om, hvad hon fått lida för det jag henne bröt — till tidsfördrif.Till LA MOUCHE.

I drömmen såg jag nyss en sällsam trakt, ett sagoland med vittrade ruiner och rester af en stympad marmorprakt — Hur glansfullt månen öfver världen skiner!

En värld i spillror. Endast här och där med hedniskt trots en pelare ses peka, som om den ville himmelns stjärnehär och hämndens ljungeld hånande förneka.

På marken ligga, vräkta rundt omkring fragment af dörrar, friser och skulpturer, fragment af människor, djur och döda ting, centaurer, sfinxer — sagotidsfigurer.En ensam, öppen marmorsarkofag ses oberörd bland spillrorna, och i den en liflös man, med veka, sorgsna drag, helt oförvanskad, också han, af tiden.

Karyatiderna, med halsen sträckt, ha möda nog att bära denna börda. Emellan dem är marmorn helt betäckt med reliefer, slumpvis sammanförda.

Här ses Olympens sköna pelarhall, ett hem för nakna, lystna hednagudar. Där paradiset: efter Adams fall ha han och Eva fikonlöf till skrudar.

Här ser man Trojas brand mot himmeln slå; där Helenas och Paris’ glada fester.

I deras grannskap Moses och Aron stå, och Judith, Haman, Holofernes, Esther.

Så var där ock att se: gud Amor själf, Åpollo, herr Vulcanus och fru Venus,och härskarparet ifrån Stygens älf och Priapus och Bacchus och Silenus.

Helt nära dem stod vännen Bileam

och åsnan — talande — ett konstens under!

I frestelsernas stund sågs Abraham

och Loth i sin förnedrings värsta stunder.

Här dansade Herodias; där låg

Johannes Döparns hufvud än och blödde;

här Satan i sitt helvete man såg,

där Petrus, som mot himmelns port sig stödde.

I rikligt urval konstnärn dragit fram Allfader Jofurs sköna hjältedater: hur Leda han förför — i svaneham, och Danaé — i regn af gulddukater.

Dianas jakt man också mejslad fann och nymfer henne tätt i spåren följde.

Vid sländan Herakles beskedligt spann; en kvinnas dräkt hans grofva lemmar höljde.Bredvid ses Sinai; på bergets kam ha Judas' barn och oxar slagit läger; i templet tränga gamla män sig fram och lyssna till hvad gossen Jesus säger.

De bjärtaste kontraster mötas här: en fläkt af Hellas' lefnadslust sig blandar med judaismens kvafva atmosfer. —

En murgrönsarabesk det hela randar.

Dock, underbart! Allt medan själf jag såg i drömmen dessa bilder, djupt betagen, mig tycktes plötsligt, det var jag, som låg med bleknad kind i marmorsarkofagen.

Bredvid mitt läger sågs en blomma stå; dess kronblad voro nedåt mot mig vända, och några svafvelgula, andra blå, af lidelser förtärda och förbrända.

Passionens blomma är det namn, hon bär. Det sägs, man henne första gången funnitpå Golgatha, och just på ställen, där •den gode frälsarns blod i sanden runnit.

Hon plägar spira på martyrens graf; martyrens sköna vittnesblomma är hon, och därför också, liksom gjutna af, i kalken alla pinans redskap bär hon.

Man ser dem, efterbildade i smått:

ett rep, ett gissel — hela pinokammarn,

det kors som Återlösarn bära . fatt

och törnekronan, spikarne och hammarn.

En sådan helig blomma var det visst som böjde kronan nedåt mot mitt läger och smekte mig och kysste mig till sist med sorgens glöd, som blott en kvinna äger.

Och drömmen växlar — sällsamt! Nu jag ser emot mig lutad bilden af en kvinna.

Den svafvelgula blomman finns ej mer, men där står hon — min andes älskarinna.Du var passionens blomma i drömmen nyss, mitt barn, min älskade! Nu först jag kände den innerliga värmen i hennes kyss och i de tårar, som min panna brände.

Jag låg där utan lif och ändå väl jag såg dig speglad under ögonfransen; din blick var full af kärlek, full af själ, du själf så blek och skär i måneglansen.

Vi bytte icke ord; och dock förnam mitt hjärta tydligt allt, som du tänkt dölja; man talar blott, när tankar bryta fram, men tystnaden bor högst på känslans bölja.

Vi bytte icke ord; men tiden gick som tiden går vid kärlig underhållning och sommarnatten blef ett ögonblick af tjusande och skrämmande förtrollning.

Ack — fråga aldrig, hvad vi talte om!

Hvad är det Sanct Johannismasken glimmar?Hvad sorlar böljan, som till bäcken kom? Hvad susar västans vind i nattens timmar?

Hvad strålar diamant och ädelsten? Hvad doftar nattviolen, sommartida? Detsamma talte väl, i månens sken passionens blomma vid den dödes sida.

Hur länge var det väl jag njuta fick min lugna kalla sömn och dödens tjusning? Jag vet blott att min sköna dröm förgick som drömmar alltid fly vid dagens ljusning.

Vårt lif är kamp mot mål, som aldrig hinns, ty lyckan trifves ej, där oron larmar.

Det ingen högre jordisk vällust finns än den vi njuta tryggt i dödens armar.

Ve mig! att denna ljufva dödens fred försvann med ens vid larmet och smäderopen!Ve mig! ty blomman in i

dunklet gled, skrämd bort af den hojtande, stampande, skällande

hopen.

i

i

Men hvadan kom då detta käx och gräl? |

Det var mig som om rösterna jag kände! j

Ack! Sarkofagens bilder bytte skäl: j

De hvar sin glosa upp mot himmeln sände! !

Hvad? Spökar än i sten den gamla tron? Och disputera dessa marmorschema?

Med Pans, den gamle skogsgudens, jämmerton

i vildhet täflar Moses' anatema.

Den striden slutar aldrig. Race är blod och blodet flyter tjockt i negerns vener — men därför också kampen evigt stod emellan andens negrer och hellener!

Hur svuro de och skymfade hvarann, de vrede hedningar, de vrede judar! — tills åsnans stämma plötsligt seger vann — Då hördes hvarken helgon eller gudar!Men jag blef vild af detta slags debatt, och just som djuret snörflade sitt: »I-a Jag vaknade med fasa — ty jag satt

i sängen, upprätt, och försökte skria!

e• Innehåll.

¥♦